ARREST VAN HET HOF (Eerste kamer)
15 mei 1985 *

In zaak 127/84,

E. Esly, ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, wonende te Luxemburg, vertegenwoordigd door V. Biel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende aldaar te diens kantore,

verzoeker,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur D. Gouloussis als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot nietigverklaring van de weigering van de Commissie om verzoeker in een hogere rang in te delen,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

samengesteld als volgt: G. Bosco, kamerpresident, T. Koopmans en R. Joliet, rechters,

advocaat-generaal: Sir Gordon Slynn
griffier: J. A. Pompe, adjunct-griffier

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 7 maart 1985,

het navolgende

* Procestaal: Frans.

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 14 mei 1984, heeft E. Esly, ambtenaar in de rang B 5 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, beroep ingesteld tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 24 februari 1984 houdende afwijzing van verzoekers klacht tegen de weigering van de Commissie om zijn indeling te herzien, en tot verklaring voor recht, dat de Commissie gehouden is op verzoeker dezelfde indelingscriteria toe te passen als voor al haar ambtenaren gelden.

2 Bij besluit van de Commissie van 11 juli 1980 werd verzoeker met ingang van 1 mei 1980 aangesteld als ambtenaar op proef in de rang B 5, salaristrap 2, in de functie van adjunct-assistent bij de dienst Douane-unie. Aangezien hij was geslaagd voor een door het Europees Parlement georganiseerd algemeen vergelijkend onderzoek, werd verzoeker bij besluit van 28 juli 1980 eveneens met ingang van 1 mei 1980 bij deze instelling aangesteld als ambtenaar op proef in de rang B 5, salaristrap 2, in de functie van assistent. Zonder deze functie daadwerkelijk te hebben uitgeoefend, ging verzoeker met ingang van dezelfde datum over naar en werd hij aangesteld bij de Commissie.

3 Blijkens het dossier vroeg en verkreeg de Commissie onmiddellijk na verzoekers aanstelling door het Europees Parlement diens overgang naar de Commissie. Vóór zijn aanstelling bij het Parlement was verzoeker op 10 december 1979 medisch onderzocht door de raadgevend arts van de Commissie en bij brief van 14 januari 1980 had het hoofd van de afdeling Aanwerving van de Commissie de directeur Personeel van het Parlement verzocht, verzoeker als ambtenaar op proef aan te stellen en hem terzelfdertijd naar de Commissie te doen overgaan. In die brief heette het, dat Esly volgens de door de Commissie toegepaste criteria in de rang B 5, salaristrap 2, kon worden ingedeeld.

4 In 1983 vernam verzoeker, die inmiddels in vaste dienst was benoemd, dat twee van zijn collega's, die bij dezelfde dienst werkzaamheden verrichten die met de zijne overeenkwamen, op hun verzoek op grond van hun beroepservaring met terugwerkende kracht waren heringedeeld in de rang B 4. Op 30 mei 1983 verzocht

verzoeker de Commissie om herziening van zijn indeling, stellende dat bij zijn indeling zowel zijn beroepservaring als de duur van zijn legerdienst in aanmerking hadden moeten worden genomen, met name gelet op het besluit van de Commissie van 6 juni 1973 inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving.

5 De Commissie ging niet op dit verzoek in en antwoordde bij brief van 20 juni 1983 dat, aangezien verzoeker in 1980 door het Europees Parlement was aangesteld, de interne regeling van deze instelling op hem van toepassing was. Het zou de Commissie onmogelijk zijn, de rang te wijzigen die het Parlement aan verzoeker had toegekend op grond van de door deze laatste instelling vastgestelde regeling, die trouwens niet voorzag in de mogelijkheid van aanstelling in een hogere dan de aanvangsrang van een loopbaan.

6 Verzoekers klacht werd afgewezen bij het thans bestreden besluit van 24 februari 1984, dat in hoofdzaak steunt op de reeds in de brief van 20 juni 1983 aangevoerde gronden.

7 Tot staving van zijn beroep voert verzoeker zes middelen aan, met name ontleend aan schending van een aantal bepalingen van het Ambtenarenstatuut, inzonderheid de artikelen 5, lid 3, en 32, en van het besluit van de Commissie van 6 juni 1973 inzake de indelingscriteria, alsook van het non-discriminatiebeginsel en het beginsel inzake de bescherming van het gewettigd vertrouwen.

8 De Commissie betwist in de eerste plaats de ontvankelijkheid van het beroep. Zij stelt, dat het voor verzoeker bezwarende besluit het aanstellingsbesluit van 11 juni 1980 is, waartegen verzoeker geen klacht heeft ingediend. De omstandigheid, dat bijna drie jaar later een verzoek om herindeling is ingediend, zou niet tot gevolg kunnen hebben, dat de termijnen van de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut opnieuw gaan lopen, aangezien deze termijnen van openbare orde zijn.

9 Volgens verzoeker kan de Commissie thans niet meer aanvoeren, dat de termijnen zijn verstreken, aangezien zij zich bij de afwijzing van zijn klacht niet op deze omstandigheid heeft beroepen. Voorts stelt verzoeker, dat hij eerst in het voorjaar van 1983 kennis heeft gekregen van de herindeling van zijn collega's die zich in een soortgelijke situatie bevonden; bijgevolg zou eerst op dat ogenblik voor hem aanleiding hebben bestaan om zich gediscrimineerd te achten ten opzichte van zijn collega's en om op grond van deze specifieke grief zijn verzoek in te dienen.

10 Artikel 90, lid 1, Ambtenarenstatuut bepaalt, dat iedere ambtenaar bij het tot aanstelling bevoegd gezag een verzoek kan indienen om jegens hem een besluit te nemen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof mag een ambtenaar van deze bevoegdheid evenwel geen gebruik maken om de in de artikelen 90 en 91 vastgestelde klacht- en beroepstermijnen te ontduiken door bij wege van een verzoek indirect de wettigheid van een eerder, niet binnen de gestelde termijn bestreden besluit te betwisten; om herziening van een dergelijk besluit kan enkel worden verzocht, wanneer zich belangrijke nieuwe feiten voordoen.

11 In casu klaagt verzoeker niet erover, dat op hem de indelingscriteria zijn toegepast die de Commissie ten tijde van zijn indiensttreding in het algemeen placht toe te passen, doch dat de Commissie weigert om ook in zijn geval toepassing te geven aan de interne regeling op grond waarvan zij in 1983 ten aanzien van zijn collega's andere criteria heeft gehanteerd.

12 Het Hof is van oordeel, dat het tot aanstelling bevoegd gezag onder dergelijke omstandigheden niet het recht heeft, een verzoek om herziening van de indeling af te wijzen. De omstandigheid, dat een of meer van verzoekers collega's die zich in een soortgelijke situatie als verzoeker bevinden zijn heringedeeld, is te beschouwen als een belangrijk nieuw feit, op grond waarvan verzoeker gerechtigd is, om herziening te vragen.

13 Bijgevolg moet het beroep ontvankelijk worden geacht.

14 De teneur van de door verzoeker ten gronde aangevoerde middelen is, dat de Commissie na de herindeling van verzoekers collega's de herziening van verzoekers indeling niet mocht weigeren. De Commissie herhaalt in dit verband, dat verzoeker door het Europees Parlement is „aangeworven" in de zin van het Statuut en dat op zijn indeling derhalve uitsluitend de interne regeling van die instelling van toepassing is.

15 De enige vraag in geding is dus, of de Commissie herziening van de indeling mocht weigeren op grond van de omstandigheid, dat verzoeker door het Parlement is aangeworven.

16 In dit verband zij erop gewezen, dat het onderscheid dat de Commissie ter zake van de indeling van ambtenaren maakt tussen die welke rechtstreeks door haar worden aangeworven en die welke na hun aanwerving door een andere instelling naar haar diensten overgaan, in beginsel juist is.

17 In de omstandigheden van de onderhavige zaak kan dit onderscheid evenwel geen verschil in behandeling rechtvaardigen. Verzoeker heeft immers in werkelijkheid nooit deel uitgemaakt van het personeel van het Parlement. Ofschoon geslaagd voor een door het Parlement georganiseerd vergelijkend onderzoek en door deze instelling als ambtenaar op proef aangesteld, is verzoeker nog dezelfde dag overgegaan naar de Commissie, waar hij sindsdien werkzaam is. De Commissie heeft verzoekers indeling voorgesteld, zijn onmiddellijke overgang gevraagd, het medisch onderzoek verricht en de datum van indiensttreding vastgesteld.

18 Aangezien het Hof niet om een uitspraak over de wettigheid van de gevolgde aanwervingsprocedure is verzocht, kan het slechts vaststellen, dat de Commissie verzoeker de door diens collega's verkregen herindeling niet mocht weigeren op grond dat verzoeker — anders dan zijn collega's — door het Parlement was „aangeworven". Bijgevolg heeft verzoeker recht op herziening van zijn indeling.

19 Mitsdien zijn er termen aanwezig om het besluit van de Commissie van 24 februari 1984, houdende afwijzing van verzoekers klacht tegen de afwijzing van zijn verzoek om herindeling, nietig te verklaren.

Kosten

20 Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien de Commissie in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste kamer),

rechtdoende:

1) **Verklaart nietig het besluit van de Commissie van 24 februari 1984, houdende afwijzing van verzoekers klacht tegen de afwijzing van zijn verzoek om herindeling.**

2) **Verwijst de Commissie in de kosten van het geding.**

Bosco Koopmans Joliet

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 15 mei 1985.

De griffier
P. Heim

De president van de Eerste kamer
G. Bosco